

การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน

THE STUDY OF MULTIPLE INTELLIGENCES OF EARLY-CHILDHOOD STUDENT BY FOLK-GAME ACTIVITIES

สุพัตรา ตาลดี (Suputtra Tandee)*
ดร.สถาพร ชันโต (Dr.Sthaporn Khanto)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทดลอง (Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนเทศบาลวัดกลาง สำนักการศึกษา เทศบาลนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 30 คน โดยได้รับการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละประมาณ 30 - 40 นาที จำนวน 20 ครั้ง โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมและมีผู้ช่วยวิจัยคอยสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาของนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดประสบการณ์ประกอบการจัดกิจกรรมเกมการละเล่นพื้นบ้านเพื่อพัฒนาพหุปัญญา จำนวน 20 แผน คู่มือการจัดกิจกรรมเกมการละเล่นพื้นบ้าน จำนวน 20 เกม เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความสามารถทางพหุปัญญา ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านธรรมชาติวิทยา ความสามารถทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ และแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี ความสามารถทางด้านการเข้าใจผู้อื่น ความสามารถทางด้านการเข้าใจตนเองสถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย (X) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ร้อยละ (Percentage) สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญา ก่อนทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนโดยใช้ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample)

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน อยู่ในระดับที่ดี ($X = 9.58$) คิดเป็นร้อยละ 95.91 และนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านมีความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน ก่อนทดลองและหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ABSTRACT

This study was an experimental research aiming to 1) investigate the multi-intelligence ability of early childhood students by using folk - game activities and; and 2) compare the multi-intelligence abilities

คำสำคัญ : พหุปัญญา การละเล่นพื้นบ้าน

Key words : Multiple Intelligences , Folk-Game

*นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

**ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

of e
obta
stud
Edu
this
activ
the
intel
kine
The
(S.D.
abili

abili
and

1. บ

2542
ได้บั
คนไ

ความ
มูลค
ที่จะ
ซึ่ง
แห่ง
ไว้ว่า

ตนเอ
การจ
ธรรม
เนื้อ
ความ
กระ
การป
การศึ

of early childhood students before and after the implementation of folk game activities. The samples obtained from the purposive sampling method were 30 pre-school students of class 3/1. Those were studying in the first semester of academic year 2008 in Wat Klang Municipal School, Department of Education Division, the Office of Khon Kaen Municipality, Khon Kaen province. The instruments used in this research study comprised of 1) 20 lesson plans to improve students' multi-intelligence; 2) 20 folk game activities including the instructions; 3) the tests on four aspects of students' multi-intelligence ability were the Linguistic intelligence, spatial intelligence, naturalist intelligence, and the logical and mathematical intelligence; and 4) observation form on four aspects of students' multi-intelligence ability were bodily and kinesthetic intelligence, musical intelligence, interpersonal intelligence, and intrapersonal intelligence. The data were analyzed by using statistical methods, namely, mean ($\bar{X}$), percentage, and standard deviation (S.D.). The statistic of method for analyze the comparison of early childhood students' multi-intelligence abilities before and after an experimental period was the t-test with dependent sample.

The finding of the research study reveals that the early childhood students' multi-intelligence abilities of all eight aspects were at "good" level which the mean was 9.58 and 95.91 percentages in total and showed the difference at the .05 level of significance.

1. บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ได้บัญญัติไว้ว่า จุดมุ่งหมายของการศึกษา คือ การพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม ยึดหลักการศึกษาตลอดชีวิต (สุวิทย์ มูลคำ, 2543) แนวการจัดการศึกษาเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ซึ่งการจัดการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวด 4 มาตรา 22 ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ กระบวนการเรียนรู้ต้องจัดเนื้อหา สาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดและความแตกต่างของผู้เรียน ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543)

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะเป็นการวางรากฐานในการศึกษาในระดับต่อไปของชีวิตหากรากฐานแข็งแรงมั่นคงเราก็สามารถสร้าง การศึกษาระดับที่สูงขึ้นได้อย่างเชื่อมั่นในความแข็งแรง ได้เช่นกัน ผลการวิจัยเกี่ยวกับสมองพบว่าไม่มีสิ่งใดจะ นามาศัจจรรยเทียบเท่าสมองของทารก (เขาวพา เดชะคุปต์, 2544) สมองของเด็กแต่ละคนมีพลังอยู่ใน ตัวเอง ดังนั้นหากเราละเลยที่จะพัฒนาสมองในช่วง 0 - 5 ปี ก็จะทำให้โอกาสในการพัฒนาเหลือน้อยลง การเรียนรู้ในระดับผู้ใหญ่จะยากมากขึ้นหากเซลล์สมอง ไม่ได้รับการกระตุ้นอย่างเหมาะสมในช่วงปฐมวัย การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยจึงเป็นการให้การศึกษา และอบรมเลี้ยงดูเด็กบนพื้นฐานที่สนองต่อความต้องการ ของเด็กซึ่งต้องการความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจ และความจำเป็น ที่จะต้องได้รับการพัฒนาทางด้าน ร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจและสติปัญญาอย่างสมดุล ต่อเนื่องไปพร้อมกันทุกด้าน ประสบการณ์ต่างๆ ที่จัดให้ เด็กปฐมวัยควรเป็นประสบการณ์ตรงที่หลากหลาย เหมาะสมกับวัยและความแตกต่างของบุคคลรวมทั้ง บริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กเกิดการ

บ้าน

andee)*
(anto)**ารถทาง
โรงเรียน
จำนวน
20 ครั้ง
นักเรียน
บ้านเพื่อ
ใช้ในการ
สามารถ
ทางด้าน
ารถทาง
ารถทาง
สถิติที่ใช้
ใช้ t-test
นพื้นบ้าน
สามารถability of
abilities

เรียนรู้และมีความสุขในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันโดยอาศัยความร่วมมือระหว่างบ้าน สถานศึกษาและชุมชน อันจะส่งผลให้เด็กเติบโตเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพต่อไป

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้กำหนดหลักการการจัดประสบการณ์ด้วยการจัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาเด็ก โดยองค์รวมอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นเด็กเป็นสำคัญสนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคลและบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่ จัดให้เด็กได้รับการพัฒนาโดยให้ความสำคัญทั้งกับกระบวนการและผลผลิต จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก (กรมวิชาการ, 2546) แต่สภาพการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยในปัจจุบันยังขาดการให้อิสระในการให้เด็กเลือกกิจกรรมตามความสามารถของเด็กครูจะเป็นผู้วางกรอบการจัดกิจกรรมให้กับเด็ก โดยเด็กไม่มีโอกาสได้ตัดสินใจหรือเลือกกิจกรรมที่ตนเอง มีความสามารถ เพราะการจัดกิจกรรมของครูยังไม่คำนึงถึงความสามารถของเด็กแต่ละคน

นอกจากนี้วงการศึกษายังหันมาให้ความสำคัญกับการพัฒนาสติปัญญาของผู้เรียน ในการเป็นผู้รอบรู้มีความสามารถหลายๆ ด้าน อีกแนวคิดหนึ่งที่กล่าวกันมากในปัจจุบันเกี่ยวกับการพัฒนาผู้เรียน คือ ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligences Theory) ที่เป็นทฤษฎีที่มุ่งส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนในทุกด้าน โดยคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนที่แตกต่างกัน (Gardner, 1993 อ้างถึงใน พิมพ์พรรณ ทองประสิทธิ์, 2548) นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้สนใจศึกษาเกี่ยวกับสติปัญญาและศักยภาพของมนุษย์ โดยเป็นผู้คิดทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ขึ้นโดยเชื่อว่าสติปัญญา คือความสามารถทางชีวภาพของแต่ละคนที่จะแสดงออกมา ซึ่งเป็นสิ่งผสมผสานระหว่างพันธุกรรมกับสิ่งแวดล้อม สติปัญญา หมายถึง โครงสร้างทางชีวจิตวิทยา ซึ่งจะเป็นตัวสร้างแหล่งทางความคิดของคนเรา และจะส่งผลต่อเนื้อหาแต่ละด้านและยังมีผลมาจากองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการ คือ พันธุศาสตร์

และสังคม คนทั่วไปจะมีสติปัญญาหลายด้าน โดยแต่ละด้านจะขึ้นอยู่กับความสามารถซึ่งจะแอบแฝงและแสดงออกมาในรูปแบบที่สติปัญญาในด้านความคิด ต่างกัน ได้แก่ สติปัญญาทางด้านภาษา (Linguistic Intelligence) สติปัญญาทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logic/Mathematical Intelligence) สติปัญญาทางด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) สติปัญญาทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily Kinesthetic Intelligence) สติปัญญาทางด้านดนตรี (Musical Intelligence) สติปัญญาด้านความเข้าใจผู้อื่น (Interpersonal Intelligence) ความสามารถทางสติปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) สติปัญญาด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (Naturalistic Intelligence) สติปัญญาหลายๆ ด้าน สามารถพัฒนาได้โดยการพัฒนาให้เหมาะสมกับศักยภาพของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน แม้ว่าคนแต่ละคนจะมีสติปัญญาแต่ละด้านไม่เท่ากันก็สามารถพัฒนาสติปัญญาในทุกด้านได้ ได้ (Gardner, 1993 อ้างถึงใน เขียวพา เดชะคุปต์, 2536)

กรมวิชาการ (2540) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัยจำเป็นต้องจัดกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับเด็ก เพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพของเด็กแต่ละคน ซึ่งกิจกรรมที่จัดควรคำนึงถึงตัวเด็กเป็นสำคัญ เพราะเด็กแต่ละคนมีความสามารถที่แตกต่างกัน กิจกรรมควรยืดหยุ่นได้ตามความต้องการและความสนใจของเด็ก โดยธรรมชาติของเด็กจะไม่ชอบอยู่นิ่ง ชอบเคลื่อนไหวกระโดด ร้อง ปีนป่าย ห้อยโหนการเล่นของเด็กส่วนใหญ่จะเป็นการเคลื่อนไหวและใช้กล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ของร่างกาย ฉวีวรรณ จึงเจริญ (ม.ป.ป.), สมใจ ทิพย์ชัยเมธา และ ลออ ชูติกร (2525) กล่าวว่าการเล่นเป็นการเรียนรู้ที่สำคัญและจำเป็นสำหรับชีวิตเด็กปฐมวัย กล่าวได้ว่าวัยนี้เป็นวัยแห่งการเล่น เด็กจะใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการเล่น ซึ่งการเล่นนอกจากจะให้ความเพลิดเพลินแก่เด็กแล้วยังเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดีของเด็ก การเล่นเป็นการเรียนรู้ในสิ่งที่ไม่มีการสอน และเป็นวิธีหนึ่งที่เด็กจะได้ค้นคว้า ได้ฝึกการรู้จักสิ่งแวดล้อมรอบตัว และการเล่นยังส่งผลต่อพัฒนาการของเด็กอีกทางหนึ่ง สอดคล้องกับ เลข

ปิย
เด็
อย
กิจ
คว
ที่ก
ตล
กา
กลั
เขย
พร
เด็ก
เคล
ตอ
เด็ก
รว
กิจ
อย่า
คว
การ
ที่มี
อย่า
สำคัญ
ควา
เต็ม
เดิน
กล้า
เรียน
ให้
การ
เนื่อง
คว
จะใช้
จะ
เร็ว
ฉบับ
และ

ปิยะจักริยะ (2524) กล่าวว่า การเล่นคือการทำงานของ เด็ก การเล่นเป็นกิจกรรม ที่เด็กทุกคนจะทำโดยเฉพาะ อย่างยิ่ง ในช่วงอายุระหว่าง 3 - 8 ปี การเล่นเป็น กิจกรรมที่ทำให้เด็กสนุกสนานเพลิดเพลิน ผ่อนคลาย ความเครียด สอดคล้องกับ สุพิตร สมหิโต (2532) ที่กล่าวว่าเด็กอายุ 3 - 6 ปี ชอบเคลื่อนไหวตนเองอยู่ ตลอดเวลา มีความคล่องตัวและว่องไวต่อการเดิน การวิ่ง การช่วยตนเอง สามารถบังคับและควบคุม กล้ามเนื้อได้ดี และยังสามารถกระโดดข้ามสิ่งกีดขวางได้ เขย่งปลายเท้า ยืนขาเดียวได้ (สุพิตร สมหิโต, 2532) และ พรณี ข.เจนจิต (2528) กล่าวว่า การพัฒนาการของ เด็กในวัยนี้เด็กมีความต้องการที่จะเล่น ต้องการที่จะ เคลื่อนไหวร่างกาย ต้องการที่จะออกกำลังกาย เพื่อ ตอบสนองต่อธรรมชาติ ความต้องการของร่างกาย ซึ่ง เด็กวัยนี้พัฒนาการในด้านต่างๆ สามารถพัฒนาได้อย่าง รวดเร็วที่สุด (พรณี ข.เจนจิต, 2528) ดังนั้นการจัด กิจกรรมและประสบการณ์ต่างๆ ให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ อย่างเหมาะสมจึงเป็นสิ่งสำคัญ ในการจัดกิจกรรมต่างๆ ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่นเพื่อเป็นการส่งเสริมพัฒนา การทุกๆ ด้าน และกิจกรรมกลางแจ้งเป็นกิจกรรมหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อการส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน อย่างมาก สำหรับ พัฒนา ชัยพงศ์ (2534) ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเล่นกลางแจ้งสำหรับเด็กปฐมวัยมี ความสำคัญมากทั้งนี้เพราะร่างกายของเด็กยังไม่พัฒนา เต็มที่ยังคงต้องการโอกาสในการฝึกฝน ฝึกทักษะในการ เดิน การทรงตัว การมีบุคลิกภาพที่ดี และการบริหาร กล้ามเนื้อเนื้อใหญ่ให้ไปในทิศทางที่ต้องการได้ เด็กจะ เรียนรู้ได้จากการเล่นกลางแจ้ง นอกจากนี้ยังเปิดโอกาส ให้เด็กได้เรียนรู้ที่จะเล่นร่วมกับผู้อื่น รู้จักการรอคอย การช่วยเหลือกัน เป็นการรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสังคม เนื่องจากธรรมชาติของเด็กชอบเล่นสนุกสนาน ดังนั้น ควรแฝงทักษะการเรียนรู้ไว้ในการเล่น เมื่อเด็กเล่น เด็ก จะใช้ความสามารถแสดงพฤติกรรมที่มีอยู่ออกมาและเด็ก จะเรียนรู้ไปโดยที่ไม่รู้ตัว

การเล่นของเด็กแต่ละชาติจะมีลักษณะเป็นแบบ ฉบับของตนเช่นเดียวกับชาติไทยซึ่งเป็นเอกราชมาช้านาน และมีการเล่นพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรม

ของประเทศไทยที่สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่อดีตจนถึง ปัจจุบัน การละเล่นพื้นบ้านส่วนใหญ่มักจะเล่นได้ร่วมไม้ หรือที่มีบริเวณกว้าง และจะเล่นกันเป็นกลุ่มใหญ่ การเล่นมีทั้งที่มีการแข่งขันและไม่เน้นการแข่งขัน ตลอด จนถึงบทเจรจาโต้ตอบกันวิราภรณ์ ปนาทกุล (2530) และ ชัย เรื่องศิลป์ (2538) ได้กล่าวว่า การละเล่นพื้นบ้านเป็น กิจกรรมที่มีคุณค่าแก่เด็ก เป็นกิจกรรมที่เด็กมีความ สนุกสนาน เพลิดเพลิน ช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีใน การเรียน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี ทำให้การเรียน ดำเนินการไปอย่างรวดเร็ว และยังเป็นการเล่นส่งเสริมให้เด็ก รู้จักเหตุผล การอยู่ร่วมกับผู้อื่น รู้จักการแบ่งปัน ทำให้เด็ก มีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น และยังทำให้เด็กมีอารมณ์แจ่มใส รู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง เรียนรู้ที่จะเป็นผู้นำและ ผู้ตาม การละเล่นพื้นบ้าน สามารถฝึกทักษะหลายๆ ด้าน เช่น ทักษะการคิดที่มีเหตุผล ทักษะการใช้ภาษา ทักษะ การแก้ปัญหา (ปัทมาวดี บุญยสวัสดิ์, 2536) การที่เด็ก ได้เล่นกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ ส่วนใหญ่จะเล่นกันเป็นกลุ่มใหญ่ ทำให้เด็กได้รู้จักการฝึก ปรับตัว เมื่อต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น รู้จักการรอคอย รู้จัก การควบคุมอารมณ์ของตนเอง ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็น การส่งเสริมความสามารถทางด้านการเข้าใจตนเองและ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ และกิจกรรมการละเล่น พื้นบ้านยังส่งเสริมความสามารถด้านร่างกายและ การเคลื่อนไหวของเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนา กล้ามเนื้อ ใหญ่หรือการพัฒนา กล้ามเนื้อเล็ก นอกจากนี้กิจกรรม การละเล่นพื้นบ้านยังมีกิจกรรมที่มีบทร้องประกอบ เช่น ลอดแลกข้าวสาร มอญซ่อนผ้า งูกินหาง เป็นต้น จากกิจกรรมเหล่านี้เป็นการส่งเสริมความสามารถทางด้าน ดนตรีและความสามารถทางด้านภาษาด้วย และ การเล่นพื้นบ้านฝึกทักษะการจำแนก จำนวน การหาพื้นที่ หรือขนาด เช่น การเล่นอีตึก อีกาฟักไข่ ซึ่งช่วยส่งเสริม ความสามารถทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ และ ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ กิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน เป็นกิจกรรมที่ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่หาง่ายในท้องถิ่น และ เป็นวัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ทำให้เด็กได้เรียนรู้ สิ่งต่างๆ จากธรรมชาติ และยังเป็นการเล่นส่งเสริมความ สามารถทางด้านธรรมชาติวิทยาของเด็กอีกทางหนึ่ง

สภาพปัจจุบันสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากกระแสวัฒนธรรมจากตะวันตกไหลบ่าเข้าสู่ประเทศไทยตามสภาพความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคนไทยหันไปนิยมวัฒนธรรมของชาวตะวันตกมากขึ้น โดยขาดการเลือกสรรให้สอดคล้องกับวิถีชีวิต และรากฐานเดิมของวัฒนธรรมไทย (ทิพย์สุดา นิลสินธุ, 2523) ประกอบกับรูปแบบของความบันเทิงที่มีหลากหลาย เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น สิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้แพร่เข้ามาอย่างรวดเร็ว จึงทำให้คนไทยรู้สึกว้าเหว่กับสิ่งบันเทิงต่างๆ เหล่านี้เป็นความทันสมัยและความสามารถที่จะเลือกชมได้สะดวกตามความต้องการ นอกจากนั้นคนไทยยังคงรับวัฒนธรรมของตะวันตกเข้ามาอีก เช่น การเดินรากรการเข้าดิสโก้เทคนคนไทยบางคนรู้สึกว่าการนำวัฒนธรรมเหล่านี้มาทำให้ตนเองเป็นคนทันสมัย และเป็นวัฒนธรรมของคนชั้นสูง จึงทำให้คนไทยหันมาสนใจกันมากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การเล่นพื้นบ้านถูกละเลย หรือถูกลดความนิยมลงไปมาก และจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยจึงทำให้บทบาทการเล่นของเด็กไทยเปลี่ยนไป โดยเฉพาะการเล่นพื้นบ้านของเด็กไทยปัจจุบันที่นิยมการเล่นด้วยเทคโนโลยีใหม่ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นคอมพิวเตอร์ หุ่นยนต์ เป็นต้น ประกอบกับมีของเล่นที่วางขายทั่วไปตามท้องตลาดหลายอย่างซึ่งหาซื้อได้ง่าย จึงทำให้ยากที่จะสกัดกั้นเทคโนโลยีใหม่ๆ ไปได้ เป็นผลทำให้เด็กไทยในปัจจุบันไม่รู้จักการเล่นพื้นบ้านซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่อยู่ในสังคมเมือง

โรงเรียนเทศบาลวัดกลางก็ถือได้ว่าอยู่ในสังคมเมือง มีพื้นที่จำกัด อีกอย่างโรงเรียนจะเน้นกิจกรรมทางวิชาการ มากกว่าการจัดประสบการณ์ตามหลักสูตร เด็กส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้สัมผัสกับการเล่นมากนักเด็กจึงไม่มีโอกาสที่จะได้เล่นหรือได้ออกกำลังกายในที่ที่มีบริเวณกว้าง นอกจากนี้โรงเรียนยังให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านน้อย ส่วนใหญ่ครูจะจัดประสบการณ์ที่เน้นไปทางวิชาการมาก จะให้เด็กเล่นอยู่ภายในบริเวณห้องเรียนเพื่อง่ายต่อการดูแล (บุปผา พรหมศร, 2542) สิ่งเหล่านี้จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่รู้จักว่าการเล่นพื้นบ้านคืออะไร มีอะไรบ้าง และ

มีวิธีการเล่นอย่างไร (สมชาย บ้านไร่, 2541) ซึ่งการเล่นพื้นบ้านในสมัยก่อนมีอยู่มากมายหลายอย่าง เช่น อีตัก อีกาฟักไข่ ตีเต เต๊ต๊ต ขี่ม้าส่งเมือง ซ่อนหา โพงพาง ไม้หึ่ง วึ่งสามขา หมากเก็บ งูกินหาง ฯลฯ อุปกรณ์ส่วนใหญ่จะเป็นวัสดุใกล้ตัวหาได้ง่ายในท้องถิ่น(รัชวรณ ประพาน, 2541) การเล่นพื้นบ้านเป็นการเล่นที่มีกติกาไม่ซับซ้อน การเล่นอาจจะเป็นการเล่นเป็นกลุ่ม หรืออาจจะเล่นคนเดียว นอกจากนี้การเล่นยังเป็นการเลียนแบบผู้ใหญ่จากการทำงาน การประกอบอาชีพ การทำอาหาร เช่น การเล่นขายของ การเล่นซ่อนหา การเล่นโพงพาง การเล่นรื้อข้าวสาร เป็นต้น ซึ่งเป็นการเล่นกันอย่างกว้างขวางสำหรับเด็กสมัยก่อน (สุรสิงห์ ส้ารวมฉิมพะเนา, 2520) ดังนั้นควรที่จะให้ความสนใจกับการเล่นพื้นบ้านก่อนที่จะสูญหายไป เพราะการเล่นพื้นบ้านถือว่าเป็นเอกลักษณ์ของคนไทย ถ้าคนไทยช่วยกันสนับสนุน ส่งเสริม และถ่ายทอดให้เด็กๆ รุ่นหลังได้เรียนรู้การเล่นพื้นบ้านก็จะทำให้การเล่นพื้นบ้านยังคงอยู่กับสังคมไทยและคนไทยต่อไปตราบนาน และที่สำคัญจะนำมาซึ่งความภาคภูมิใจของคนไทยทุกคน โดยการนำมาปรับใช้ให้เข้ากับสภาพสังคมไทย และการเรียนรู้ของเด็ก จึงทำให้การเล่นพื้นบ้านยังคงอยู่กับคนไทยและเด็กไทยตลอดไป

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาทดลองโดยนำการเล่นพื้นบ้านมาจัดประสบการณ์ในช่วงกิจกรรมกลางแจ้ง เพื่อใช้การเล่นพื้นบ้านพัฒนาความสามารถทางพุทธิปัญญาของเด็กปฐมวัย ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้บริหาร ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยในการจัดประสบการณ์เพื่อช่วยในการส่งเสริมความสามารถทางพุทธิปัญญาของนักเรียนระดับปฐมวัยต่อไป

2. คำถามการวิจัย

การเล่นพื้นบ้านจะพัฒนาความสามารถทางพุทธิปัญญาของเด็กปฐมวัยได้สูงขึ้นที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.

ข๕

พ
กา

4.

อา
เท
ขอ

กา

กา

ประ

การ

โดย

การ

ได้แ

(ขอ

ชี้ม

กึ่งก

ตือ

ลาก

ปัญ

พหุ

Gar

Intel

ควา

การ

โลก

(Log

ควา

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 เพื่อศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน

3.2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

4.1 เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนชาย-หญิง อายุ 5 - 6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลวัดกลาง สังกัดสำนักการศึกษา เทศบาลนครขอนแก่น

4.2 กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน หมายถึง การเล่นพื้นบ้านอีสานของเด็กปฐมวัยเป็นกิจกรรมการเล่นเป็นกลุ่ม ทั้งมีบทร้องประกอบและไม่มีบทร้องประกอบ มีกฎเกณฑ์กติกาในการเล่น ที่ไม่ซับซ้อน การเล่นพื้นบ้านจะเป็นการเล่นในและนอกห้องเรียน โดยใช้บริเวณกลางแจ้ง และภายในห้องเรียน กิจกรรมการเล่นพื้นบ้านที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้จำนวน 20 ชนิด ได้แก่ มอญซ่อนผ้า ลอกแลกข้าวสาร (รีรีข้าวสาร) บักลี (ซ่อนหา) อีตัก หมากเก็บ อีกาฟักไข่ แยะหลงฮู โยนห่วง ขี่ม้าก้านกล้วย หมากกูปัก (เดินกะลา) โพงพาง กิ่งก่องแก้ว ข้ามคูแห (เสือข้ามห้วย) งูกินหาง ตะลือก ตีอกแตก (เกมขายดอกไม้) ลิงชิงหลัก กำทวย (กำท่าย) ลากทางหมาก รังเปี้ยว ขี่ม้าหลังโปก (ขี่ม้าส่งเมือง)

4.3 ความสามารถทางพหุปัญญา หมายถึง ปัญญา 8 ด้านของเด็กปฐมวัย ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา (The Theory of Multiple Intelligences) ของ Gardner (1983) ได้แก่

4.3.1 ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) หมายถึง ความสามารถในการรู้คำศัพท์ ความสามารถในการจำแนกเสียง และความสามารถในการฟังนิทาน เกมที่ใช้ คือ เกมมอญซ่อนผ้า เกมลอกแลกข้าวสาร (รีรีข้าวสาร)

4.3.2 ปัญญาด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ (Logical/Mathematical Intelligence) หมายถึง ความสามารถในการการจำแนกความแตกต่าง

การเปรียบเทียบ และจำนวน เกมที่ใช้ คือ บักลี (ซ่อนหา) อีตัก หมากเก็บ

4.3.3 ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) หมายถึง ความสามารถในการมองเห็นรูปทรง และ เรื่องพื้นที่ เกมที่ใช้ คือ อีกาฟักไข่ แยะหลงฮู โยนห่วง

4.3.4 ปัญญาด้านร่างกาย/การเคลื่อนไหว (Bodily/Kinesthetic Intelligence) หมายถึง ควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกาย (กล้ามเนื้อมัดใหญ่) ใช้ร่างกายแสดงท่าทางต่างๆ เคลื่อนไหวร่างกายได้ครบองค์ประกอบได้แก่ พื้นที่ ระดับ ทิศทาง และจังหวะ/สัญญาณ ควบคุมการประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อมือกับประสาทตา (กล้ามเนื้อมัดเล็ก) การควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย การใช้ร่างกายแสดงท่าทางต่างๆ การทำกิจกรรมต่างๆ ประสานสัมพันธ์ระหว่างมือและตา เกมที่ใช้ คือ) กิ่งก่องแก้ว ข้ามคูแห (เสือข้ามห้วย)

4.3.5 ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) หมายถึง มีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อจังหวะ และเสียงเพลง แสดงท่าทางตามจังหวะ/สัญญาณ ร้องเพลงและแสดงท่วงท่าประกอบ ร้องเพลงและแสดงท่าทางตามนักร้องที่ตนเองชอบ ความสามารถในการร้องเพลงประกอบจังหวะ เกมที่ใช้ คือ งูกินหาง ตะลือก ตีอกแตก (เกมขายดอกไม้)

4.3.6 ปัญญาด้านการเข้าใจผู้อื่น (Interpersonal Intelligence) หมายถึง ทำงานเป็นกลุ่ม ปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่ม เป็นผู้นำและแสดงออกเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับในการกระทำของตนเองเป็นผู้ตามและยอมรับฟังความคิดเห็นและการกระทำของผู้อื่น มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นเกมที่ใช้ คือ ลิงชิงหลัก กำทวย (กำท่าย)

4.3.7 ปัญญาด้านความเข้าใจธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) หมายถึง ความสามารถในการสังเกตสิ่งมีชีวิต สิ่งไม่มีชีวิต และธรรมชาติรอบตัวเกมที่ใช้ คือ ขี่ม้าก้านกล้วย หมากกูปัก (เดินกะลา) โพงพาง

4.3.8 ปัญญาด้านเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) หมายถึง มีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ กล้าแสดงออกและมีความมั่นใจ ทำงานอย่างมีเป้าหมาย ชื่นชมและพึงพอใจในผลงานของตนเอง

มีความตั้งใจและเอาใจใส่ต่องานที่ทำ เกมที่ใช้ คือ ลากทางหมาก วิ่งเปี้ยว ชีม้าหลังโปก (ชีม้าส่งเมือง)

ความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวัดความสามารถทางพหุปัญญาทั้งหมด 2 ชนิดด้วยกันคือ แบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาจะใช้ 4 ด้าน คือ 1) ด้านภาษา 2) ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ 3) ด้านมิติสัมพันธ์ 4) ด้านความเข้าใจธรรมชาติ และแบบสังเกตความสามารถทางพหุปัญญาจะใช้ 4 ด้าน คือ 1) ด้านดนตรี 2) ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว 3) ด้านการเข้าใจตนเอง 4) ด้านการเข้าใจผู้อื่น

5. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Design) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยอาศัยแบบการทดลองแบบ One Group Pretest - Posttest design (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538)

5.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนเทศบาลวัดกลางที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 90 คน

5.2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ของโรงเรียนเทศบาลวัดกลาง สังกัดสำนักงานการศึกษา เทศบาลนครขอนแก่น จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

5.3 ตัวแปรที่ศึกษา

1) ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์ โดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน

2) ตัวแปรตาม คือ ความสามารถทางพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่

(1) สติปัญญาทางด้านภาษา (Linguistic Intelligence)

(2) สติปัญญาทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logic/Mathematical Intelligence)

(3) สติปัญญาทางด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence)

(4) สติปัญญาทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence)

(5) สติปัญญาทางด้านดนตรี (Musical Intelligence)

(6) สติปัญญาด้านความเข้าใจผู้อื่น (Interpersonal Intelligence)

(7) ความสามารถทางสติปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence)

(8) สติปัญญาด้านความเข้าใจธรรมชาติ (Naturalistic Intelligence)

5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย

1) เครื่องที่ใช้ในการทำทดลองการวิจัย ได้แก่

(1) แผนการจัดประสบการณ์ ประกอบการจัดกิจกรรมเกมการเล่นพื้นบ้านเพื่อพัฒนาพหุปัญญา จำนวน 20 แผน

(2) คู่มือการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน จำนวน 20 เกม ได้แก่ มอญซ่อนผ้า รีรีข้าวสาร ซ่อนหา อัดก หมากเก็บ อีกาฟักไข่ แห่หลงดู โยนห่วง ชีม้าก้านกล้วย เดินกะลา กิ่งก่องแก้ว เสือข้ามห้วย งูกินหาง โพงพาง ข่ายดอกไม้ ลิงชิงหลัก กำทาย ลากทางหมาก วิ่งเปี้ยว ชีม้าส่งเมือง

2) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความสามารถทางพหุปัญญา

(1) แบบทดสอบความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านธรรมชาติวิทยา ความสามารถทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

(2) แบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความสามารถทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี ความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านการเข้าใจตนเอง

6.

ค่า
t-t

หา

คว

คว

B

(R

Va

คุณ

โดย

สาร

Iter

กว่า

253

ทาง

ทาง

ทาง

7. ๕

ของ

ภาพ

10 1

ด้าน

ดี (๖

ตรร

คิด

พบ

ควา

(X =

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ร้อยละ (Percentage) และ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample)

6.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ หาค่าความยากง่าย (Deviation, p) ของแบบทดสอบ ความสามารถทางหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ ความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 4 ด้าน โดยใช้สูตรดัชนี B (Discrimination Index B) หาความเชื่อมั่น (Reliability) การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบโดยใช้สูตร IOC และการหาคุณภาพของแบบสังเกตความสามารถทางพหุปัญญา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมความสามารถทางพหุปัญญากับจุดประสงค์ (IOC : Index of Item Objective Congruence) ซึ่งต้องมีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 (บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์, 2526)

6.3 การแปลผล คะแนน (อุทุมพร จามรمان, 2532)

คะแนนเฉลี่ย 7-10 หมายถึง ความสามารถทางพหุปัญญาอยู่ในระดับดี

คะแนนเฉลี่ย 4-6 หมายถึง ความสามารถทางพหุปัญญาอยู่ในระดับพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 0-3 หมายถึง ความสามารถทางพหุปัญญาอยู่ในระดับปรับปรุง

7. ผลการวิจัยและอภิปรายผล

7.1 ความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้าน ของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน โดยภาพรวม อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{X} = 9.58$) จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 95.91 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความสามารถด้านภาษา พบว่า อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{X} = 9.23$) คิดเป็นร้อยละ 92.33 ความสามารถด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ พบว่า อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{X} = 9.26$) คิดเป็นร้อยละ 92.66 ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ พบว่า อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{X} = 9.10$) คิดเป็นร้อยละ 91.00 ความสามารถด้านธรรมชาติวิทยา พบว่า อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{X} = 10.00$) คิดเป็นร้อยละ 100 ความสามารถด้าน

ร่างกายและการเคลื่อนไหว พบว่า อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{X} = 9.80$) คิดเป็นร้อยละ 98.00 ความสามารถทางด้านดนตรี พบว่า อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{X} = 9.76$) คิดเป็นร้อยละ 97.66 ความสามารถทางด้านการเข้าใจผู้อื่น พบว่า อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{X} = 9.80$) คิดเป็น ร้อยละ 98.00 ความสามารถทางด้านการเข้าใจตนเอง พบว่า อยู่ในระดับที่ดี ($\bar{X} = 9.76$) คิดเป็น ร้อยละ 97.66

7.2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางพหุปัญญาทั้ง 8 ด้านของเด็กปฐมวัยโดยใช้

กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน ก่อนทดลองและหลังทดลองมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ก่อนทดลองและหลังทดลองมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้านเช่นเดียวกัน

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

8.1.1 การนำกิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน เพื่อนำมาพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญา ครูควรมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องของความสามารถทางพหุปัญญาและกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านมาก่อน

8.1.2 กิจกรรมการเล่นพื้นบ้านมีหลากหลายกิจกรรมที่ครูและผู้ปกครองสามารถเลือกนำไปใช้ได้ เช่น การเล่นกำทวย การเล่นหมากเก็บ การเล่นเกมฮัดดัก ตลอดจนการสนทนาถามตอบกับเด็ก โดยเฉพาะในวัยอนุบาล เพราะเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กในวัยนี้

8.1.3 ในการนำกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านไปใช้ มีทั้งข้อดีและข้อจำกัด ข้อดีคือนอกจากช่วยฝึกและพัฒนาความสามารถทางพหุปัญญาแล้วยังสร้างความสุข สนุกสนานและยังช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียนได้ด้วย ส่วนข้อจำกัดนั้นควรเลือกและพิจารณา กิจกรรมที่เหมาะสมกับพัฒนาการและประสบการณ์ของเด็กที่ต้องการฝึกความสามารถทางพหุปัญญา และต้องคำนึงถึงระยะเวลาที่จะนำกิจกรรมไปใช้อีกด้วย เนื่องจากเด็กแต่ละวัยมีช่วงความสนใจแตกต่างกันออกไป

8.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

8.2.1 ควรมีการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถทางพุทธิปัญญาในกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น เด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือเด็กปัญญาเลิศ เด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทสมาธิสั้น เด็กออทิสติก เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย เป็นต้น

8.2.2 ควรมีการศึกษาวิธีการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ในรูปแบบอื่นๆ เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านพุทธิปัญญาในเด็กปฐมวัย เช่น รูปแบบจิตปัญญา รูปแบบโครงงานทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

9. เอกสารอ้างอิง

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542, และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว. คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สำนักงาน. (2543) . แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ชัย เรืองศิลป์. (2542). การละเล่นของเด็กไทย. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.
- ทิพสุตา นิลสินธพ. (2523). การสร้างแบบทดสอบทางคณิตศาสตร์ความพร้อมด้านจริยธรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2526). การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุปผา พรหมศร. (2542). ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ใด?รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมกลางแจ้งและกิจกรรมการเล่นเครื่องเล่นสนาม. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปัทมาวดี บุญยสวัสดิ์. (2539). ผลของการใช้เกมการเล่นพื้นบ้านที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรณี ข. เจนจิต. (2528). จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์.
- พัฒนา ชัยพงศ์. (2531). สอนอะไร สอนอย่างไร : การฝึกอบรมที่เลี้ยงเด็กก่อนประจำการสถานสงเคราะห์และสถานรับเลี้ยงเด็กเอกชน. กรุงเทพฯ : กรมประชาสงเคราะห์.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ แนวคิด วิธีการ และเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมนเนจเม้นท์.
- พิมพ์พรรณ ทองประสิทธิ์. (2548). ความสามารถทางสติปัญญากับการจัดกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2536). กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

เยาว

รัชฎ

เลขา

ล้วน

วิราภ

สมช

สำนัก

สุรสิง

สุวิทย์

Gard

- เขาวพา เดชะอุปต์. (2541). Multiple Intelligences. เอกสารในการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ทักษะการคิดและรูปแบบการเรียนรู้ (Think Skill & Learning Style)” ณ ห้องประชุมตึกชาญอิสระระหว่างวันที่ 6-8 กุมภาพันธ์ 2541. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2544). การพัฒนาทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย. เอกสารในการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับเด็ก ณ หอประชุมใหญ่สำนักงานประถมศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา ระหว่างวันที่ 25-27 ตุลาคม 2544. ฉะเชิงเทรา : สำนักงานประถมศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา.
- รัชฎววรรณ ประพาน. (2541). การศึกษาทักษะการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องสติปัญญาในระดับที่เรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. (2524). แนวทางการวิจัยปฏิบัติการ : โครงการโรงเรียนปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิราภรณ์ ปนาทกุล. (2531). การเล่นเกมของเด็กไทยกับการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- สมชาย บ้านไร่. (2541). ความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2543). คู่มือการจัดกิจกรรมที่เน้นเด็กเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ระดับก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ศุภสภาลาดพร้าว.
- สุรสิงห์ ส้ารวมนิมพะเนาว์. (2520). การเล่นเกมของเด็กล้านนาไทยในอดีต. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2543). การเรียนรู้สู่ศตวรรษที่ 21. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ที พี พรินท์ จำกัด.
- Gardner , Howard. (September 1997). “Multiple Intelligences as partner in school Improvement,” Education Leadership.